

[Lone Dybkjær]

og åben debat, og at vi finder, at det er vigtigt, at der på en eller anden måde er en direkte tilknytning til folketingset, om man vil, således at informationerne ikke undervejs er siet. Nu kan jeg jo være høflig og sige, at det gør naturligvis ikke noget, når det er en socialdemokratisk regering, for den gør naturligvis altid tingene pænt, men så kunne man jo forestille sig andre regeringer, hvor man på anden vis havde ønsket at si oplysningerne undervejs, og derfor har det været, for nu at tage spøg til side, helt afgørende for os, at det netop var i tilknytning til folketingset.

Så siger ministeren, at det finder man kun i USA, og det er vel rigtigt, at det er det eneste sted, man har noget direkte tilknyttet parlamentet. Vi finder nu i øvrigt ikke, at den USAske model er rigtig, men jeg synes heller ikke, at man kan gå derfra og så til at konkludere, at man kun skal have noget decentralt. Det, der er behov for, er netop det mere samlede, som ministeren vel også mente, da han brugte ordene »de systematiske helhedsvurderinger«. Og det er det, vi finder det er vigtigt går direkte til folketingset.

Så er der til den socialdemokratiske ordfører et par bemærkninger ud over dem, der indirekte er faldet allerede, nemlig: hvorfor gik vi imod Farumaftalen? Vi går ikke imod teknologiaftaler som sådanne, men Farumaftalen var dårlig på en lang række punkter. Jeg kan ikke i detaljer gå ind på det her, men skal blot tage to eksempler frem.

For det første var det kun HK-medlemmer, der skulle vurdere al teknik. Det var i sig selv forkert. Jeg mener, at hvis man skal vurdere al teknik, bør det også være andre end personer med HK-baggrund, der er involveret. Så siger de: ja men de kunne komme med. Ja men det var altså bare ikke det, der lå i aftalen.

For at tage et andet eksempel, så står der, at anvendelsen af rationaliseringsgevinster skal man optage forhandling om, og dermed mener jeg at man udelukker mulighederne for, at en lang række rationaliseringsgevinster kan komme borgerne mere til gavn.

Der er en lang række andre punkter, hvor Farumaftalen efter min og partiets opfattelse var dårlig, og man vil da også se, at den teknologiaftale, der er indgået mellem LO og DA, og som jeg i øvrigt ikke skal gå i enkeltheder med, ikke ser sådan ud.

Så spørger fru Jytte Hilden også, hvorfor der står, at udviklingen af ny teknologi ikke kan standses, og det er selvfølgelig rigtigt set, at det ikke er et 10. bud – jeg ved i øvrigt heller ikke, hvordan de bud virker – men der burde vel snarere stå noget i retning af, at det kan være vanskeligt at standse en ny teknologi på det stadium, hvor det overhovedet kan lade sig gøre. Jeg tror, de fleste af os er i stand til at kigge på spørgsmålet om genetisk manipulation på et meget tidligt tidspunkt, men når vi f. eks. starter med transistorer – for nu ikke at tage mikroprocessoren – ja, så tror jeg, det er svært for os på det stadium at gå ind og standse teknologien, og jeg tror i øvrigt heller ikke, det er rigtigt at gøre det. Men det er ikke ensbetydende med, at der ikke er sider af anvendelsen, som man skal kigge på.

Så vil jeg sige til hr. Bjørn Elmquist, som jeg i øvrigt skal takke for de positive bemærkninger, at det er klart, at der er en risiko for, at akademiet bliver et spejl af folketingset. Derfor føler jeg også, at vi bør diskutere den udpegning, som også fru Margrete Auken har været inde på. At etablere et nyt radiatoråd var faktisk ikke tanken med det, men jeg tror godt, at det kunne lykkes os at lave en mere fornuftig udpegning. Der er inkonsistens omkring det med de tre år, det er jeg enig i. Det, vi forestillede os, var, at hvis det blev forlænget, kom der automatisk et nyvalg i det mindste efter de seks år, der så var gået, og derfor lod vi de tre år stå, selv om vi godt var klar over, at det måske kunne tage sig lidt inkonsistent ud.

Så vil jeg godt som en enkelt bemærkning til hr. Dyremose sige, at der er ikke her noget ønske om nogen centralistiske vurderinger i den forstand, at man ønsker at stoppe ting. Der er tale om samlede vurderinger, og det er jo ikke det samme som centralistiske vurderinger. Nøjagtig som vi mener, at det er nødvendigt, at energiplanlægningen foregår ud fra en samlet betragtning, synes jeg da ikke, man kan sige, at det er ensbetydende med, at der så også nødvendigvis er centralistiske tendenser i den. Nogle forskere som Herman Kahn og Norbert Wiener – og dem kan vist ingen beskyldes for at være sådan ekstremt venstreorienterede – har jo sagt for ti år siden eller mere, at problemet er, at vi har en manglende evne til at forstå og kontrollere følgerne af de forandringer, vi vol-